

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce **S. P.,** původně zastoupeného Mgr. Petrem Švadlenou, advokátem se sídlem Velké náměstí 135/19, Hradec Králové, nyní zastoupeného JUDr. Vladimírem Kyselákem, advokátem se sídlem Zahradnická 140, Příbram I, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra,** odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 2. 2003, č. j. OAM-2646/VL-07-K04-2002, vedené u Krajského soudu v Hradci Králové pod sp. zn. 28 Az 310/2003, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 14. 11. 2003, č. j. 28 Az 310/2003 - 23,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Odměna ustanoveného advokáta Mgr. Petra Švadleny **se určuje** částkou 2150 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalovaného označeným v záhlaví tohoto rozhodnutí nebyl žalobci (dále též „stěžovatel“) udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“); současně bylo rozhodnuto o tom, že se na žalobce

nevztahuje překážka vycestování podle § 91 zákona o azylu. Žalovaný v odůvodnění uvedl, že hlavním důvodem odchodu žalobce z vlasti byly potíže s bývalým partnerem jeho manželky, který jej a manželku zastrašoval, vyhrožoval jim a fyzicky je omezoval. Žalovaný uvedl, že žalobce neuvedl žádnou skutečnost o tom, že by byl v zemi původu pronásledován z některého z důvodů taxativně vymezených zákonem o azylu. Uvedené jednání podle žalovaného nesouviselo s rasou, národností, náboženstvím, příslušností k určité sociální skupině či zastáváním politických názorů žalobce. Potíže spojené s osobou někdejšího přítele manželky žalobce nelze podřadit pod zákonem stanovené důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Žalovaný se dále vyjádřil k neudělení azylu podle § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona o azylu a k neexistenci překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu.

Rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 14. 11. 2003, č. j. 28 Az 310/2003 - 23, byla zamítnuta žaloba proti tomuto rozhodnutí žalovaného. V odůvodnění soud uvedl, že žalovaný nepochybil, když žalobci neudělil azyl podle § 12 zákona o azylu, neboť důvody uváděné žalobcem nenaplňují žádný z důvodů pro udělení azylu. Problémy žalobce jsou osobního, resp. rodinného charakteru, jež nelze podřadit pod důvody taxativně vymezené v zákoně o azylu. Soud dále shledal zákonu odpovídající i rozhodnutí o neudělení azylu podle § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona o azylu i o neexistenci překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu. Soud dále uvedl, že žalovaný zjistil dostatečně skutkový stav a opatřil si také dostatek důkazů; soud tedy neshledal ani vady správního řízení, jelikož žalobce neuvedl relevantní důvody pro zrušení rozhodnutí žalovaného a v podstatě zopakoval skutečnosti uvedené v žádosti o udělení azylu. Proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl a nad rámec rozhodnutí se pozastavil nad skutečností, že žalobce s manželkou opustili zemi původu a svou tříměsíční dceru tam zanechali v péči příbuzných.

Ve včasné kasační stížnosti stěžovatel požádal o ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti. Soudem ustanovený advokát Mgr. Petr Švadlena poté kasační stížnost doplnil o důvody § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Stěžovatel je přesvědčen o tom, že naplnil podmínky pronásledování podle § 2 odst. 6 zákona o azylu, neboť jednání soukromých osob vůči němu je trpěno úřady v zemi původu, resp. země původu není schopna stěžovatele ochránit. Žalobce se v zemi původu obrátil na policii, ta mu však pomoc neposkytla. Krajský soud měl proto rozhodnutí žalovaného zrušit. Stěžovatel dále vytkl rozhodnutí krajského soudu nepřezkoumatelnost, neboť soud se nezabýval všemi námitkami žalobce; přitom pokud se soud některými námitkami žalobce nezabýval, měl alespoň uvést, proč se jimi nemohl zabývat; žalobce je přesvědčen o opodstatněnosti svých žalobních bodů. Dále žalobce namítl, že mu nebylo umožněno vyjádřit se ve smyslu § 33 odst. 2 spr. ř. k podkladům pro rozhodnutí. Podle stěžovatele nebyl dostačující dotaz v závěru pohovoru, zda se žalobce chce seznámit s podklady pro rozhodnutí, neboť žalobce nebyl současně upozorněn na to, že má možnost předkládat či navrhovat nové důkazy než ty, které jsou žalovaným předloženy k prostudování.

Stěžovatel dále namítl, že rozhodnutí žalovaného neobsahuje náležitosti podle § 46 spr. ř. , neboť rozhodnutí není v rozporu s § 47 odst. 5 spr. ř. podepsáno oprávněnou osobou a vzhledem k této neúplnosti se tedy nejedná o správní rozhodnutí. Podpis oprávněné osoby nemůže podle stěžovatele nahradit podpis třetí, blíže neidentifikovatelné osoby s doložkou „za správnost“. Otázku nicotnosti takového rozhodnutí je přitom soud povinen zkoumat z úřední povinnosti. Uvedená vada nemůže být podle stěžovatele zhojena ani tehdy, pokud by ve správním spise bylo založeno rozhodnutí podepsané oprávněnou osobou. Projev vůle správního orgánu směřující vůči účastníku řízení musí být nutně učiněn ve správné formě

a obsahovat všechny zákonné náležitosti. Stěžovatel je tedy přesvědčen o tom, že rozhodnutí žalovaného je nicotné, resp. že trpí závažnou procesní vadou. Stěžovatel dále poukázal na to, že s ohledem na to, že rozhodnutí bylo opatřeno nečitelným podpisem s doložkou „za správnost“, byl zkrácen na možnosti namítnout podjatost soudce v řízení před krajským soudem nebo před Nejvyšším správním soudem nebo zabránit tomu, aby tato osoba v řízení před soudem vystupovala jako tlumočník. Z uvedených důvodů pokládá stěžovatel rozhodnutí žalovaného za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, neboť krajský soud měl z úřední povinnost vyslovit nicotnost napadeného rozhodnutí žalovaného.

Stěžovatel dále namítl, že rozhodnutí krajského soudu trpí vadou, která činí toto rozhodnutí nepřezkoumatelným, neboť krajský soud rozhodl pouze o nákladech řízení účastníků řízení podle § 60 odst. 1 s. ř. s. a nikoliv o nákladech státu. Ze všech uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 14. 11. 2003, č. j. 28 Az 310/2003 - 23, byl zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení. Současně stěžovatel požádal soud o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Dne 6. 4. 2005 bylo soudu oznámeno, že zástupcem stěžovatele na základě plné moci se stal advokát JUDr. Vladimír Kyselák.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti popřel oprávněnost jejího podání, neboť má za to, že jeho rozhodnutí i rozhodnutí krajského soudu byla vydána v souladu s právními předpisy. I pro řízení o kasační stížnosti žalovaný odkázal na správní spis, zejména na podání a výpovědi stěžovatele učiněné v průběhu správního řízení, a na vydané rozhodnutí. Žalovaný uvedl, že v případě žalobce nebylo konstatováno pronásledování z některého ze zákonem předpokládaných důvodů, nebyly tedy naplněny podmínky pro udělení azylu. Námitku ohledně porušení § 33 odst. 2 spr. ř. neshledal žalovaný důvodnou, neboť na straně 4 protokolu o pohovoru je uvedeno, že stěžovatel nenavrhoval žádné další důkazy a s použitými informacemi se seznámit nechtěl. Pokud jde o absenci podpisu na správním rozhodnutí, odkázal žalovaný na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2004, sp. zn. 2 Azs 64/2003, podle něhož tato vada nemá vliv na zákonnost rozhodnutí v situaci, kdy správní spis obsahoval rozhodnutí, na němž žádná z předepsaných náležitostí nechyběla. Žalovaný proto navrhl zamítnutí kasační stížnosti a nepřiznání odkladného účinku.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatel v ní namítá důvody odpovídající § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.; rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Prvním důvodem kasační stížnosti je důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá v tom, že je na správně zjištěný skutkový stav aplikován nesprávný právní závěr, popřípadě je aplikován správný právní názor, který je však nesprávně vyložen. Stěžovatel je na rozdíl od žalovaného i krajského soudu přesvědčen o tom, že je v zemi původu pronásledován ve smyslu § 2 odst. 6 zákona o azylu. Nejvyšší správní soud k tomu konstatuje, že tuto námitku neshledal důvodnou, neboť v důvodech žalobce nebylo možné shledat jeho pronásledování z důvodů taxativně vymezených v § 12 písm. b) zákona o azylu, jelikož se nejednalo o pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo zastávání určitých politických názorů. Soud se proto ztotožnil s názorem žalovaného i s názorem krajského soudu vyslovených

v jejich rozhodnutích a dospěl k závěru, že důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. není dán.

Dalším důvodem kasační stížnosti je důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., tedy tvrzená vada řízení před správním orgánem, která byla důvodně vytýkána již v řízení před soudem prvního stupně a pro niž měl krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušit. Stěžovatel je přesvědčen o porušení § 33 odst. 2 spr. ř., neboť mu nebylo umožněno vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí, příp. navrhnout jejich doplnění. K tomu Nejvyšší správní soud ve shodě se žalovaným i krajským soudem konstatuje, že na straně 4 protokolu o pohovoru k žádosti o udělení azylu je uvedeno, že stěžovatel byl dotázán na to, zda se chce seznámit s obsahem zpráv použitých jako podklady pro rozhodnutí nebo navrhnout jejich doplnění; na to stěžovatel odpověděl negativně. S každou stranou protokolu o pohovoru byl přitom stěžovatel seznámen, což stvrdil svým podpisem. Tuto námitku stěžovatele tedy Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou. Další námitkou stěžovatele bylo tvrzení, že soud měl zkoumat z úřední povinnosti otázku nicotnosti rozhodnutí žalovaného z důvodu, že na rozhodnutí, které bylo stěžovateli doručeno, chybí podpis oprávněné osoby, a místo toho je tam pouze podpis blíže neidentifikovatelné osoby s doložkou „za správnost“. K této námitce Nejvyšší správní soud konstatuje, že s ohledem na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu není důvodná. V rozsudku ze dne 29. 1. 2004, č. j. 2 Azs 64/2003 - 54, Nejvyšší správní soud konstatoval, že *„není-li vyhotovení správního rozhodnutí, které je doručeno účastníkovi, opatřeno vlastnoručním podpisem oprávněné osoby, ale jen předtištěným jménem, příjmením a funkcí oprávněné osoby, úředním razítkem a doložkou „za správnost“ podepsanou osobou, která stejnopisy písemného vyhotovení pořídila, pak takový postup neodpovídá § 47 odst. 5 správního řádu. Za situace, kdy je součástí správního spisu vyhotovení rozhodnutí, které je podepsáno oprávněnou osobou a je i jinak bezvadné, nezakládá tato vada nicotnost rozhodnutí, neboť je zřejmé, že rozhodnutí skutečně vydala k tomu oprávněná osoba. (č. 199/2004 Sb. NSS)“*. Jelikož v souzené věci bylo ve správním spise založeno rozhodnutí obsahující všechny zákonem stanovené náležitosti, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že nebylo pochybením krajského soudu, pokud z úřední povinnosti nekonstatoval nicotnost rozhodnutí žalovaného, neboť absence podpisu oprávněné osoby na vyhotovení doručeném stěžovateli v daném případě nezaložila nicotnost rozhodnutí. Námitku týkající se zkrácení stěžovatele na možnosti namítnout podjatost soudce nebo tlumočníka, pokud by se shodou jednalo o osobu, jež rozhodnutí žalovaného vyhotovila a opatřila nečitelným podpisem, Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou, neboť osoba uvedená pod kolonkou „za správnost“ prováděla pouze administrativní úkony, jež by nemohly založit její budoucí podjatost. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. není dán.

Posledním důvodem kasační stížnosti je důvod vymezený v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. stěžovatel namítl nepřezkoumatelnost rozhodnutí krajského soudu. Tohoto pochybení se měl soud dopustit jednak tím, že se nevypořádal se všemi žalobními body, a dále proto, že nerozhodl o nákladech řízení státu. K námitce žalobce týkající se toho, že se krajský soud nevypořádal se všemi žalobními body, Nejvyšší správní soud konstatuje, že krajský soud se s obecně formulovanými žalobními námitkami žalobce týkajícími se řízení o udělení azylu; v odůvodnění těchto žalobcích bodů Nejvyšší správní soud neshledal takové vady, které by založily nepřezkoumatelnost rozhodnutí jako celku. Rovněž co se týká rozhodnutí o nákladech řízení, není zdejší soud toho názoru, že by krajský soud pochybil, pokud explicitně nerozhodl o nákladech řízení státu, neboť v tomto řízení státu žádné náklady nevznikly. Krajský soud rozhodl v souladu se zákonem o nákladech řízení všech účastníků

řízení. Důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tedy podle názoru Nejvyššího správního soudu není dán.

Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl neprodleně po jejím obdržení a po nezbytném poučení účastníků řízení o složení senátu, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému v souvislosti s kasační stížností žalobce žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly. Stěžovateli byl pro toto řízení před soudem ustanoven zástupcem advokát Mgr. Petr Švadlena; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7 s. ř. s., § 120 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokátovi Mgr. Petru Švadlenovi částkou 2 x 1000 Kč za dva úkony právní služby – první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení a doplnění kasační stížnosti ze dne 7. 4. 2004 a 2 x 75 Kč paušální náhrady hotových výdajů, v souladu s § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, celkem 2150 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. srpna 2005

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu